

นิทาน เรื่อง พรานเฒ่ากับราชสีห์
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง อ่านได้ ใช้เป็น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง นิทานอ่านสนุก
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

นิทาน เรื่อง พรานเฒ่ากับราชสีห์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพรานเฒ่าคนหนึ่งรอนแรมอยู่ในป่าจนร่างกายอ่อนล้า ทำให้ต้องนั่งพักก่อนได้ร่มไม้ เพื่อเก็บเรี่ยวแรงก่อนเดินทางกลับบ้าน แต่ในขณะนั้นเองมีราชสีห์หัวโชนตัวหนึ่งเกิดได้กลิ่นเนื้อมนุษย์ มันจึงย่องเข้ามาหาพรานเฒ่า โดยหมายที่จะขย้ำเหยื่อของมันกินเป็นอาหาร

เดชะบุญที่พรานเฒ่าได้ยินเสียงฝีเท้าของราชสีห์ เขาจึงรีบคว้าห่อผ้าสัมภาระ แล้วลุกขึ้นยืนเตรียมรับมือกับภัยที่กำลังย่างกรายเข้ามาหา เมื่อราชสีห์เห็นว่าเหยื่อของตนคือพรานเฒ่าซึ่งมีห่อผ้าคล้ายปืนอยู่ในมือ ราชสีห์ก็ตกใจจนเกือบกระโจนกลับเข้าป่า แต่เนื่องจากราชสีห์กลัวนายพรานจะถือโอกาสยิงมันจากด้านหลัง ราชสีห์จึงจำต้องยื่นเผชิญหน้ากับนายพราน โดยทำได้เพียงแค่คำรามขู่เพื่อคุมสถานการณ์เอาไว้เท่านั้น

ฝ่ายพรานเฒ่าเมื่อเห็นราชสีห์ยืนนิ่งไม่จู่โจมเข้าใส่ เขาจึงคาดเดาได้ว่า ราชสีห์คงกลัวของในห่อผ้าจนไม่กล้าทำอะไรบ่มบ่าม จริง ๆ แล้วของในห่อผ้าไม่ใช่ปืนดังเช่นที่ราชสีห์คิด แต่มันเป็นเพียงกิ่งไม้ที่พรานเฒ่าเก็บมาทำยารักษาโรค ด้วยเหตุนี้พรานเฒ่าจึงได้แต่เฝ้ารอจังหวะเพื่อหาโอกาสตีตัวจากราชสีห์ที่จ้องมองเขาอยู่อย่างไม่วางตา

ในระหว่างที่ราชสีห์กับพรานเฒ่ายืนคุมเชิงกันอยู่นั้น มีหมาจิ้งจอกตัวหนึ่งบังเอิญเดินผ่านมาเห็นเหตุการณ์เข้า และด้วยเหตุที่หมาจิ้งจอกเป็นสัตว์จอมเจ้าเล่ห์ ดังนั้นมันจึงคิดที่จะหาประโยชน์จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

หลังจากที่หมาจิ้งจอกใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุด มันก็เลือกที่จะเข้าไปประจบประแจงราชสีห์ เพราะมันเห็นว่าราชสีห์แข็งแรงกว่าพรานเฒ่า ซึ่งหากมัน

สามารถยุให้ราชสีห์จัดการกับพรานเฒ่าได้สำเร็จ ราชสีห์ก็อาจจะแบ่งเนื้อของพรานเฒ่าให้มันกินด้วยก็เป็นได้

เจ้าหมาจึงจอกเริ่มแผนด้วยการเดินเข้าไปตีสนิทกับราชสีห์ จากนั้นมันก็พูดกับราชสีห์ว่า “ท่านเจ้าป่าที่เคารพ ข้าสงสัยเหลือเกินว่าเพราะเหตุใดผู้ยิ่งใหญ่อย่างท่าน จึงปล่อยให้มนุษย์ยืนหยามท่านอยู่เช่นนั้นได้เล่า ข้าคิดว่าท่านน่าจะจัดการมันให้รู้แล้วรู้รอดไปเสีย”

เมื่อราชสีห์ได้ฟังคำของหมาจึงจอกจึงตอบว่า “เจ้าไม่เห็นปิ่นของพรานผู้นั้นหรือ ? หากข้าผลิผลาม...มีหวังตัวของข้าคงเป็นรูโพบัวด้วยกระสุนปืนเป็นแน่”

ทันทีที่หมาจึงจอกได้ยินเรื่องปิ่น มันจึงเปลี่ยนท่าทีด้วยการพูดจาดูหมิ่นราชสีห์ต่าง ๆ นานา จากนั้นมันก็รีบเดินเข้าไปประจบพรานเฒ่า เพราะมันเชื่อว่าพรานเฒ่าน่าจะใช้ปิ่นจัดการกับราชสีห์ได้ไม่ยาก ซึ่งหากมันสามารถยุให้พรานเฒ่ายิงราชสีห์ได้สำเร็จ มันก็อาจจะได้เนื้อของราชสีห์เป็นรางวัล “ท่านพรานที่เคารพ ท่านจะปล่อยเจ้าสิงโตใจเฝ้าตัวนั้นเอาไว้ทำไมเล่า เอาปิ่นออกมายิงมันเสียเถิด สัตว์ป่าทั้งหลายจะได้มีชีวิตที่สงบสุขกันเสียที”

ราชสีห์โกรธมากที่เห็นความกะล่อนของหมาจึงจอกจอมเจ้าเล่ห์ ในขณะที่เดียวกัน พรานเฒ่าก็ค้นพบโอกาสที่เขาจะผลจากสถานการณ์อันคับขัน เมื่อหมาจึงจอกแสดงให้เห็นว่ามันเป็นสัตว์ที่กลิ้งกลอก...คบไม่ได้ พรานเฒ่าจึงแก้มองหมาจึงจอกด้วยความระอาใจ จากนั้นเขาก็เปรยให้ราชสีห์ได้ยินว่า “ข้าไม่อยากจะอยู่กับหมาจึงจอกที่มีนิสัยน่ารังเกียจเช่นนี้หรอก เขิญเจ้าจัดการกับมันเอาเองเถิด” เมื่อนายพรานพูดจบ เขาก็แก้มองหน้า แล้วเดินถอยห่างไปเหมือนเปื้อนหายอย่างที่สุด

หมาจึงจอกได้แต่ยืนงงเพราะไม่คิดว่าเหตุการณ์จะลงเอยเช่นนี้ และก่อนที่มันจะตั้งสติได้ ราชสีห์หัวโชนซึ่งโกรธจัดก็กระโดดเข้าตบระคุบตัวของมัน แล้วจัดการกินมันเป็นอาหาร

ในที่สุดพรานเผ่าก็รอดพ้นจากคมเขี้ยวของราชสีห์ได้อย่างหวุดหวิด
ส่วนหมาจิ้งจอกผู้ประสอภัยก็ได้รับผลกระทบไปอย่างที่ว่ามันเองก็คาดไม่ถึง